

Ավետիք Իսահակյան

Հովհաննես Թումանյանին, 1900թ. , հոկտեմբերի 21,
Ցյուրիխ

Միրելի Հովհաննես,

Եվրոպա հասնելուցս մի քանի օր հետո ես քեզ մի բաց նամակ գրեցի - տանդ հասցեով, որ այն ժամանակ հիշում էի թիվը, տունը, - բայց պատասխան չստացա. Դերենիկին մի քանի նամակ ես գրել եմ, նույնպես պատասխան չունիմ:

Հիմա խնդրում եմ, որ նամակս ստանալուն պես, ինձի պատասխանես: Ինչպե՞ս է քեֆդ, ի՞նչ ես անում, ի՞նչ է անում Շանթը. ո՞ր է Դերենիկը. (Աղբայրյանին նամակ գրել եմ Մոսկվա). ի՞նչ հալի մեջ է Վերնատունը: Ո՞նց է ընտանիքդ, բալեքրդ... Մինչև այժմ մի բան չհրատարակեցիր «Դեպի անհունը», «Մինամ թագավորը»: Ե՞րբ է հրատարակվելու «Մուրճը», իսկ «Տարագը» ի՞նչ է անում:

Թե իմ մասին կհարցնես, - քեֆս վատ է, տրամադրությունս միշտ մռայլ. հույս, ոգևորություն, եռանդ-բան՝ չկան մեջս, բայց քաշե-քաշ ապրում եմ, քաշե-քաշ պարապում:

Եղբայր, գերմարդիկ չենք, որ ասքան հարվածներ, տանջանքներ ուտելուց հետո՝ էլի գվարթ, աշխույժ լինենք... Բաներս բո՛լ է...

Ղ. Աղայանը, կարծեմ, հիմա Բաքվումն է, իսկ Դերենիկը ինչո՞վ է ապրում:

Միրելի՛ս, գրի՛ր, գրի՛ր, տեսնենք ի՛նչ դուրս կուգա. ուզում եմ

«Աղբյուր-Տարագին» բան դրկել, բայց հավաս չկա. ծերացա՛նք, դեռ չապրած...

Կարո՞ղ ես ինձ հայտնել, թե Ե. Թովչյանը Թիֆլիզո՞ւմն է հիմա, ի՞նչ է անում:

Արշասկ Ղազարյանի մասին կարո՞ղ ես գրել. ի սեր աստծու, ում նամակ եմ

գրում՝ պատասխանում չեն՝ խո չե՞ն խոովել ինձնից, բայց խոովելու ի՞նչ տեղիք
կա արդյոք, ախր ինչո՞ւ Գերենիկը չի գրում ինձ...

Էլ ի՞նչ գրեմ, – գրելու շա՛տ բան կա, բայց նամակագրության թելը պիտի պահել,
որ մարդ սկսի բացվել, և գրե՛լ, գրե՛լ:

Սպասում եմ նամակիս պատասխանին:

Մնամ համբույրներով,

քո՝ Ավետիք Իսահակյան

Բարևներ բոլորին:

Հասցես՝ - Zurich (Швейцария) Sonnestrasse, N 4 IV, Avetik Isahakian.